

Kristus är uppstånden

Matt 28:1-20; Jes 25:6-9; 1 Kor 15:53-57

Kristus är uppstånden! Ja, Han är sannerligen uppstånden!

Vanligtvis ljuder församlingens påskrop i en hyfsat välfylld Vallstakyrka, men så inte idag. Vallstakyrkan är till salu och församlingens fysiska gudstjänster är tills vidare vilande p.g.a. ett bråkigt virus. Tråkiga omständigheter alltså. Finns det då anledning att ropa? Ja, desto större anledning att ropa! När livets omständigheter hotar att fördunkla och skapa missmod behöver trons trotsiga människor ropa ut Kristi seger med större inlevelse.

Idag öppnar vi därför fönster och dörrar och ropar så grannar och förbipasserande undrar vad som slagit slint! Fast om vi är av det lite blygare slaget kan det nog även vara OK med en försiktig viskning. Bara den hörs. Att mer eller mindre högljutt förkunna påskens evangelium är viktigt. Att tydligt formulera en sanning för sig själv och för omgivningen får viktiga följder. När vi sätter ord på något verkligt så ökar chansen att det blir verkligt även för oss. När vi idag ropar (eller åtminstone viskar): *Kristus är uppstånden* får vår inre människa hjälp att vila i det som är den världsvida kyrkans samlade vittnesbörd: Det ljus som blåstes ut på Långfredagen brinner igen och det brinner för evigt!

Men är det verkligen en sanning vi utropar? Vågar vi tro att kyrkans vittnesbörd är sant? En stor del av världen tror inte alls att Jesus Kristus har besegrat döden. Många

tror inte att Han existerat överhuvudtaget, än mindre uppstått från de döda. Ja, även i den unga kyrkan tvivlades det.

Episteltexten för dagen är hämtad från första Korinthiebrevet. Ingen annan församling orsakade så mycket bekymmer för Paulus som församlingen i Korinth. Från första till sista sidan är brevet präglad av problem. Vi läser om partibildningar och schismer, spänningar mellan fattiga och rika, män som går till prostituerade och t.o.m. ett fall av incest. Vi läser om deltagande i kultmåltider, rättstvister mellan församlingsmedlemmar, stökiga gudstjänster och missbruk av andliga gåvor. Ingen direkt uppbygglig läsning.

Men när Paulus skriver om dessa problem får han också anledning att berätta vad som faktiskt präglar ett sunt kristet liv. Han får anledning att betona att det nya livet i Jesu efterföljd inte ska präglas av partibildningar och schismer utan enhet och gemenskap i Kristus. Tron på Honom förenar. Livet i Honom förenar. Det är ett liv där man är Gud med sin kropp och genom att bruka de gåvor Gud lagt ned i ens liv på ett sunt och ansvarsfullt sätt. I brevet finns alltså mycket som är uppbyggligt och viktigt att lyssna till, men församlingen i Korinth hade ytterligare ett allvarligt problem. Somliga i församlingen förnekade en kroppslig uppståndelse från de döda. Det verkar inte ha varit uppståndelsen i sig själv som vissa motsatte sig utan just att det handlade om en kroppslig uppståndelse från de döda.

Kanske var de påverkade av den grekiska filosofin som allt sedan Platons dagar (427-347 f Kr) gjort en tydlig

tudelning mellan andligt och fysiskt, mellan själen och kroppen. Tanken på en kroppslig uppståndelse var där helt främmande. Kroppen sågs som något ont och behandlades med förakt. Trodde man på ett liv efter detta så handlade det om ett kroppslöst tillstånd. Grekiska filosofer hävdade att endast den människosjäl som var ren, kroppslös och obefläckad kunde nå fram till gudarnas hemvist. Paulus vänder sig mot detta. Förnekar man en kroppslig uppståndelse, ja, då har heller inte Kristus uppstått. *Om det inte finns någon uppståndelse från de döda har inte heller Kristus uppstått. Men om Kristus inte har uppstått, ja, då är vår förkunnelse tom, och tom är också er tro,* säger han (1 Kor 15:13-14).

Paulus är tydlig. Uppståndelsen är central. Men inte ens lärjungarna kunde tro på uppståndelsens faktum till en början. De förväntade sig inte att få se Mästaren igen. Och när det ändå skedde, så var Han tvungen att ge dem bevis på att Han var verklig och ingen ande berättar evangelisten Lukas (Luk 24:37-39).

För Paulus tillhör uppståndelsen själva kärnan av evangeliet. Om Kristus inte har uppstått är evangeliet inte bara *meningslöst*, det är *verkningslöst* och den kristne är kvar i sina synder. Utan segern över dödens makt genom Jesu uppståndelse från de döda är de nu levande förlorade, men också de som avlidit i tron på Kristus. Vad ska man med en sådan tro till? Den kanske har en betydelse för det liv vi lever under ett fåtal år på jorden, men den har ingen betydelse bortom döden. Sätter vi vår tillit till en sådan tro är vi de mest ömkansvärda bland människor, hävdar Paulus.

Men nu är vi inte det. För Kristus har verkligen uppstått! Kvinnorna i dagens evangelium mötte Honom. Paulus själv fick möta Honom. Överstepräster och de äldste gjorde sitt bästa för att med lögn och mutor dölja den förunderliga nyheten. Men deras strävanden kunde inte ändra det faktum att Jesus Kristus hade uppstått. Och om Han har uppstått, ja, då får det också konsekvenser för den som tror på Honom.

Den troende har att se fram emot en kroppslig uppståndelse på grund av tillhörigheten till Kristus. En samhörighet som grundläggs i dopet: *4Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. 5Ty har vi blivit ett med honom genom att dö som han skall vi också bli förenade med honom genom att uppstå som han* (Rom 6:4-5). Förenade i såväl död som uppståndelse alltså.

Även de tvivlande lärjungarna förändrades. De fick själva se och tvivlet fick ge vika för den levande tron. Uppståndelsens betydelse för de första kristna visade sig bl.a. genom helgdagsfirandet. Utan att ha format någon ny lära om helgdagen, glider de första kristna över till att helighålla första dagen i veckan, d.v.s. den dag då Kristus besegrade döden (Apg 20:7). Varje söndag påmindes urförsamlingen om uppståndelseundret, inte bara på påskdagen. Självfallet gjorde man detta för att något verkligt hade skett på uppståndelsedagen. Döden var besegrad. Det som Mästaren talat om hade verkligen skett. Han var död men se, Han lever!

När påsknatten så småningom började firas i den unga kyrkan gjorde man det från början som en *vigilia*, en vaka,

som pågick hela natten och inte avslutades förrän gryningen bröt in. Man lyssnade till ett stort antal gammaltestamentliga läsningar som man förstod som profetiska. Man lyssnade till texter som pekade framåt mot korset och den tomma gravens mysterium. Minns dagens GT-text: *Han skall utplåna döden för alltid. Herren Gud skall torka tårarna från alla kinder och göra slut på sitt folks förnedring överallt på jorden. Herren har talat* (Jes 25:8). Episteltexten knyter an till dessa rader och även till Hos 13:14: *Döden är uppslukad och segern är vunnen. Död, var är din seger? Död, var är din udd?* (1 Kor 15:54b-55). Livets vittnesbörd ljuder starkt!

Vi kan även notera att den gammaltestamentliga texten avslöjar vad som ryms i ett Herrens gästbud där livets seger över döden firas, nämligen "feta rätter och starkt vin" (Jes 25:6). De feta rätterna välkomnar jag helhjärtat men skickar med en försiktig uppmuntran att inte kombinera dem med för mycket kolhydrater. Fett och protein är däremot en utmärkt kombination! Det starka vinet lämnar jag dock gärna därhän och väljer istället tacksamt ett vitt opastöriserat alternativ som kossan Doris frikostigt delar med sig av. Endast det bästa är gott nog när livet firas!

En ängel förkunnar detta liv idag och rullar undan stenen till gravens ingång. Varför gör han det? Är det för att den uppståndne Jesus skall kunna komma ut? Nej, stenen rullas undan för att världen skall få se en tom grav. Och kvinnorna i dagens text får se just detta och de möts av glädjebudskapet: *Var inte rädda. Jag vet att ni söker efter Jesus, som blev korsfäst. Han är inte här, han har uppstått, så som han sade. Kom och se var han låg* (Matt 28:5-6).

Vi uppmuntras att öppna blicken och se så att uppståndelsens sanning blir vår egen erfarenhet. Vår kallelse är inte endast att tro på Jesu Kristi uppståndelse från de döda. Vår kallelse är att erfara den i våra liv. Att erfara Hans liv i våra liv. "Utan ett personligt möte med den Uppståndne kan vi bli religiöst bildade, vi kan till och med bli mystiker – men vi kan inte bli kristna", som någon uttryckte det.

Ett livsförvandlande möte med den Uppståndne väntar var och en som vill bekänna Honom som Herre och Frälsare. Vi uppmuntras att ta emot för att ge vidare. En kvinna som erfarit detta fick frågan: "Vad vill du säga till den som inte är troende?" Den förvandlade kvinnan svarade: "Att Jesus lever, att han är på riktigt. Frälsningen är verklig och vägen till himlen är öppen genom honom, och det enda du behöver göra är att be om förlåtelse och lägga hela dig själv och ditt liv i Jesu händer. Han räddade mig, och han räddar mig hela tiden."

Med stor frimodighet kan vi därför be:

Helige, starke Gud, vi prisar din son Jesus Kristus, som har vunnit seger över döden och öppnat porten till det eviga livet. Bevara oss i uppståndelsens glädje och ge oss evig salighet. Ge oss kraft och mod att förkunna det glada budskapet med ord och handling, så att världen kan tro. Genom Jesus Kristus, vår Herre och Gud, som med dig Fader, och den Helige Ande, lever och råder i en gudom från evighet till evighet. Amen.